

i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpe Majestæt, skød sin Stol tilbage og sagde:

„Jeg skal alvorligt anmode dig om fremtidig at forskaane os for den Slags Scener.“

Hvorpaa han skred ud af Stuen og ind til sig selv. Hans Kone fulgte ham med forfærdet Mine.

Per fik sin Vogn forspændt, og kort efter kørte han og Inger ud af Gaarden, uden at Svigerforældrene havde vist sig. Som i en Taage havde han et kort Nu set Ingers dødblege Ansigt ovre paa den anden Side af Bordet derinde i Dagligstuen, og dette Syn havde faaet ham til at besinde sig. Siden havde han ikke turdet se paa hende, og der blev under hele Hjemkørslen heller ikke talt. Men han kunde mærke, hvordan hun trods sin svære Indpakning sad i Kuldegysninger, saa hele Vognsædet rystede derved.

Da de naaede hjem, blev hun roligere. Ikke alene tillod hun, at han hjalp hende med Kørekaaben, hun bad ham endog selv om at hænge den op paa Knagen for hende. Saa gik hun ind i Barnekammeret for at høre til Børnene og gjorde derpaa sin sædvanlige Aftenrunde i Huset.

Per søgte ind i sit eget Værelse og tændte Lampen. Da han skulde sætte Glasset paa, mærkede han, at ogsaa han rystede. Saa anbragte han sig i sin Skrivebordsstol med en Avis og ventede i angstfuld Spænding paa, hvad der vilde følge.

En halv Snes Minutter efter hørte han Inger gaa inde i Sovekammeret, og efter endnu en lille Tids Forløb kom hun ind — til hans Overraskelse halvt afklædt i Underskørt og Frisertrøje.

„Du ser, at der igen er bleven redt til dig herinde,“ sagde hun, idet hun rettede paa hans Hovedpude. „Det er vel efter dit Ønske?“